

[Arne Bjerregaard]

dard som den sidste, måtte denne familie tjene 60.000 kr. mere, og det kalder man retfærdighed, det kalder ministeren retfærdighed. Jeg finder det ganske uretfærdigt over for de almindelige familier. Man søger igen skattelovgivningen at få begge i en familie ud på arbejdsmarkedet, og det finder jeg ikke i al fald i den givne situation at måtte være det mest hensigtsmæssige. Vi finder derimod, det ville være rimeligt at gøre det neutralt, så de havde et frit valg.

Man kan også sige det på en anden måde: hvis nu disse familier i 1984 begge har 240.000 kr. i indtjening, men den ene altså har 20.000 kr. mindre til forbrug end den anden, betyder det, at hvis den familie, hvor de begge er udearbejdende, vil forøge forbruget, skal den kun tjene 170 kr. mere for at få et forbrug på 100 kr., medens den familie, hvor den ene alene sørger for indtægten, må tjene 300 kr. mere. Det kalder man stadig væk retfærdighed, det kalder man lighed.

Jeg kan lige så godt sige rent ud, hr. minister, at vi ønsker ikke fra kristeligt folkepartis side at medvirke til en skattereform, der yderligere favoriserer de familier, hvor begge er udearbejdende, samtidig med at disse favoriserede familier i mangfoldige tilfælde får tusindvis af kroner i tilskud via de offentlige eller i al fald offentligt støttede institutioner. Dermed være ikke sagt, at vi er negative over for institutioner i almindelighed, vi mener, at institutioner er gavnlige i samfundet, men vi er negative over for, at man gennem skattelovgivningen skal presse familien til at benytte disse efterhånden mere eller mindre statslige eller i al fald offentlige institutioner. Og som pædagog må det vel nok være mig tilladt at sige, at jeg ikke mener, at pædagoger har en pind mere forstand på opdragelse, end forældre har, i mangfoldige tilfælde snarere tværtimod.

Men uanset denne sidste bemærkning ønsker vi ikke at sætte os til dommere over forældrenes valg af arbejdsdeling eller af institution. Vi ønsker, som vi har sagt, familierne beskattet ens uanset indkomstfordelingen på ægtefællerne.

Så må jeg også sige, at vi finder, at parcelhuset er den bedste boligform, og derfor kan vi ikke medvirke til, at denne boligform nu skattemæssigt skal jagtes, uden at fremtiden giver håb om afskaffelse af denne fiktive værdi, som man kalder lejeværdi. Helt uri-

meligt bliver det da, når udgifterne skal være et fradrag i skat, medens lejeværdien stadig væk skal lægges til indkomsten. Det vil igen ramme de familier, som jeg før omtalte bliver ramt i forvejen.

Afskaffelse af fradrag for ejendomsskatten vil virke på samme måde, men dermed være ikke sagt, at vi ikke vil medvirke til den; vi siger bare, at det skal ikke ramme nogle specielt i forhold til andre.

Derfor har det været vores håb, at ministeren ville fremkomme med en skattereform, en virkelig skattereform, sådan at man virkelig tog ligeligt hensyn til de forskellige familier i samfundet. For det kan jo ikke hjælpe, at man siger, at der er nogle, der vil leve familieløst eller på andre måder. Vi er nødt til at notere os, at mere end 90 pct. stadig væk vælger at leve i et familiemæssigt forhold. Så kan man sige, at vi har så og så mange skilsmisser, men aldrig så snart er de skilt, før de løber ind i nye familieforhold. Vi må altså tilgodese familien på en rimelig måde.

Lad mig gentage, hr. skatteminister, at kristeligt folkeparti vil medvirke til en skattereform, men den må være retfærdig over for alle. Derfor ønsker vi – lad mig sige det for 117. gang – et splittingsystem og ingen fradrag, overhovedet ingen fradrag, ej heller personfradrag. Rentefradraget kan vi selvfølgelig ikke afskaffe på en studs, men vi siger, som andre har sagt, at vi må bruge en periode, måske op til 10–15 år, for at få dette aftrappet, og så må vi selvfølgelig også aftrappe lejeværdiberegningen. Alle prøver på at byde over og sige: vi skal hæve personfradraget op til en vis højde. Hvad gavn har man af det? Ikke en pind. Hvis man derimod afskaffede det hele, også personfradraget, og samtidig afskaffede alle generelle sociale ydelser som børnetilskud, ungdomsydelser, stipendier, boligskring osv., kunne man i stedet give enhver person i dette land uanset alder, fra vugge til grav, en vis årlig personydelse, som svarer til det nuværende personfradrag, skattefradrag, og som vil ligge på omkring 6.000 kr. Når man giver alle, hvad enten de er små eller store, arbejdende eller ikke arbejdende, 6.000 kr., kan man selvfølgelig afskaffe alle disse generelle sociale ydelser, som ikke kommer socialpolitikken ved, men som virkelig kommer skattepolitikken ved; ministeren er bare bange for at gå ind i det, fordi det hører til socialministerens